

[Pürschel.]

dette, som jeg kalder en sund demokratisk Opfattelse, komme til Orde i „Social-Demokraten“ netop samme Dag, som Socialdemokratiets Ordfører gør sig til Talsmand for den moderne Thit-Jensenske Opfattelse af disse Problemer.

Den Vedtagelse, man har foretaget i den høje Landsting, hvorved man har ført disse Sager ind for Nævningeinstitutionen igen, betyder i Virkeligheden dette, at den danske Rigsdag har overladt til Nævningeinstitutionen at gennemføre den Straffelov, der er vedtaget med omtrent Enstemmighed i Rigsdagen, paa et Punkt, hvor denne Institution, som den praktiseres her i København og undertiden ogsaa udenfor København, sjældnest i Jylland, har erklæret, at den ikke vil respektere Lovens Ord. Thi det er det, der kan læses ud af de Nævningekendelser, der er faldet paa dette Omraade, og naar man ved dette, saa falder der et Lys tilbage over den ærede Ordførers Udtalelse om saa lidt Divergens som muligt mellem Lovens Ord og Mening og Befolkningens Opfattelse.

Det er ejendommeligt, at det er under Partiet Venstres Førerskab, at dette er sket. Jeg anser det for en stor Ulykke, og derfor ønsker jeg at understrege, at det, der sker ved denne Lejlighed her, er det forenede Demokratis Sejr. Der er noget symbolsk i, at dette netop sker paa St. Hansaftens Dag, den længste Dag, Aarets korteste Nat, som dog altid erfaringsmæssigt har været tilstrækkelig lang til, at der har kunnet passere adskilligt af det, hvorom den gammeltdags Digter Drachmann i sin Tid skrev disse Ord:

„Da Morgen kom, da gik der to —
men da var den ene bedrøvet.“

Se, det er jo en gammeltdags Opfattelse. Dette er Fortiden. Det er Romantik. Ikke nogen helt hyggelig Romantik, men dog Romantik, saaledes som den fandtes over St. Hansaftens Nat i gamle Tider. I Nutiden kan Ungdommen tømme Nydelsens Bæger til Bunds, uden at hun behøver at skræmmes af Udsigten til at faa et Barn, og uden at han behøver at generes af ubehagelige Tanker om Alimentationsbidrag. De kan tømme Nydelsens Bæger til Bunds, Fosterfordriversken venter, og skulde det virkelig gaa saa galt, at der dog kom et Barn ud af det, saa har man jo den frelsende Nævningeinstitution, som klarer de Vanskeligheder, der kunde opstaa ved en alt for rigorøs Fortolkning af Straffeloven overfor disse sympatiske unge Mennesker, som har gjort sig skyldige i et uskyldigt Barnemord.

Der er noget symbolsk i, at dette sker netop St. Hansaftens Dag. Der er ingen Tvivl om, at der paa Dyrehavsbakken i Aften vil blive sendt mange venlige Tanker til den høje Rigsdag, der paa denne Maade har bidraget til at gøre Aftenen festlig og fornøjelig. Til de mange Lykønskninger, der har lydt her i Dag, vil jeg derfor ogsaa knytte min Lykønskning til Demokratiet, fordi det er lykkedes at gennemføre denne Lovbestemmelse.

Holger Kristiansen: Da mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, er fraværende, skal jeg gøre et Par Bemærkninger til den foreliggende Sag. Det er mig bekendt, at det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, skønt Forslaget, som det nu foreligger vedtaget af det andet høje Ting, fremtræder ogsaa paa visse principielle Punkter i en noget anden Skikkelse end den, hvori det sidst vedtoges her i Tinget, dog vilde tilraade at stemme for det, og jeg vil da ogsaa paa mit Partis Vegne tilraade at stemme for Forslaget, som det nu foreligger. Jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen vilde gøre det ud fra den samme Begrundelse, som den højtærede Justitsminister fremsatte i Dag i Landstinget. Det er en rent saglig Begrundelse for at gennemføre Retsreformen, som den nu foreligger, som man fuldt ud maa anerkende. At vi paa den anden Side har principielle Beklagelser, er en Sag for sig.

Mit Parti ser med meget stor Beklagelse paa, at Kravet om offentlig Votering i Højesteret ikke er blevet opfyldt, men har maattet opgives, og jeg synes, at i endnu højere Grad er der Grund til at beklage, at der ikke i denne nye Retplejelov, i denne Modernisering af Retsplejen, indføres Lægmands Medvirken ved Domsafsigtelse, saaledes at Lægmandselementet ikke blot som ved Nævningeinstitutionen i visse Sager kunde afgøre Spørgsmaalet om Skyld eller ikke Skyld, men saaledes at Lægmanden ogsaa som Domsmand fik Adgang til at være medbestemmende med Hensyn til Udmaaling af Straffen. Det er, synes jeg, saa meget mere beklageligt, som der jo aabenbart her i Rigsdagen er et absolut Flertal for at indføre Domsmandsinstitutionen i vor Retspleje. Men de Betæneligheder, der er kommet frem fra forskellig Side, har altsaa alligevel ikke kunnet overvindes, og jeg kan slutte mig til den Betragtning, at Retsreformen bør ikke af den Grund opgives.

Da nu Domsmandsinstitutionen ikke indføres i Retsplejen, er det ogsaa for mig,